

POSTANOWIENIE

Dnia 6 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Józef Iwulski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie ze skargi J. K.

o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2005 r., sygn. akt III SW 187/05
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 stycznia 2006 r.,

odrzuca skargę.

U z a s a d n i e n i e

J. K. wniósł skargę o wznowienie postępowania w sprawie, w której Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 8 listopada 2005 r., III SW 187/05, pozostawił bez dalszego biegu protest wyborczy skarżącego przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (jednolity tekst: Dz.U. z 2000 r. Nr 47, poz. 544), przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej może być wniesiony protest z powodu naruszenia przepisów tej ustawy albo z powodu dopuszczenia się przestępstwa przeciwko wyborom, jeżeli to naruszenie lub przestępstwo miało

wpływ na wynik wyborów. Sąd Najwyższy rozpatruje protest w składzie 3 sędziów w postępowaniu nieprocesowym, stosując odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, i wydaje opinię w formie postanowienia w sprawie protestu (art. 75 ust. 1 ustawy o wyborze Prezydenta). Według art. 76 ust. 1 ustawy o wyborze Prezydenta, Sąd Najwyższy w składzie całej Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych na podstawie sprawozdania z wyborów przedstawionego przez Państwową Komisję Wyborczą oraz po rozpoznaniu protestów rozstrzyga o ważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej. Oznacza to, że rozpatrywanie protestów przeciwko wyborowi Prezydenta następuje w postępowaniu nieprocesowym, ale przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio. Zastosowanie mogą mieć tylko te przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, które dadzą się pogodzić z istotą i funkcją postępowania w przedmiocie protestów wyborczych. Przykładowo w postępowaniu tym Sąd Najwyższy nie stosuje przepisów dotyczących przymusu adwokacko-radcowskiego (art. 87¹ k.p.c.), gdyż protest wyborczy jest środkiem służącym realizacji prawa o charakterze publicznoprawnym, a nie prywatnoprawnym. Dlatego też w sprawie dotyczącej rozpoznania protestu przeciwko wyborowi Prezydenta nie może mieć zastosowania art. 524 § 1 k.p.c. dotyczący wznowienia postępowania nieprocesowego. Rozpoznanie protestu wyborczego stanowi wprawdzie wyodrębnioną część postępowania zmierzającego do oceny ważności wyborów, ale jest to tylko postępowanie wstępne, służące wydaniu uchwały rozstrzygającej o ważności wyboru Prezydenta. Po podjęciu takiej uchwały, wznowienie postępowania wywołanego wniesieniem protestu byłoby sprzeczne z jego funkcją. Oznacza to także, że postanowienie wydawane w przedmiocie protestu, mające przy tym formę opinii, nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 524 § 1 k.p.c. W tym zakresie występują więc istotne różnice w odniesieniu do przepisów ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. - Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz.U. Nr 95, poz. 602 ze zm.) uznanych przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z art. 45 ust. 1 oraz z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP w części wyłączającej dopuszczalność wznowienia postępowania (wyrok z dnia 13 maja 2002 r., SK 32/01, OTK 2002-A nr 3, poz. 31; Przegląd Sejmowy 2002 nr 5, s. 125 z glosą A. Szmyta). Przepisy te dotyczą

bowiem postępowania, w którym realizuje się prawo do ochrony dóbr osobistych (sprostowania nieprawdziwych informacji, przeproszenia pokrzywdzonego oraz wpłaty kwoty pieniężnej na cel charytatywny i na rzecz wnioskodawcy tytułem odszkodowania), a więc niewątpliwie prawa o charakterze prywatnoprawnym. Ustawa o wyborze Prezydenta nie przewiduje możliwości wnoszenia skargi o wznowienie postępowania w sprawach dotyczących protestów zakończonych postanowieniem Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2000 r., III SW 65/00, OSNAPiUS 2001 nr 3, poz. 92). Odpowiednie stosowanie w tym postępowaniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego oznacza natomiast, że skarga o wznowienie takiego postępowania jest niedopuszczalna.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie stosowanych odpowiednio art. 410 § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.